

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M., a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: **F.J.**
bytem [REDACTED]
zastoupen advokátem JUDr. et. Bc. Milanem Čmelíkem
sídlem Lidická 405/3, 466 01 Jablonec nad Nisou

proti
žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
sídlem U Jezu 642/2a, 461 80 Liberec 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2018, č. j. OÚPSŘ 290/2017-330-rozh.,

takto:

I. Žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 8. 3. 2018, č. j. OÚPSŘ 290/2017-330-rozh., se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Jablonec nad Nisou, odbor stavební a životního prostředí, stavební úřad (dále jen „stavební úřad“) ze dne 2. 10. 2017, sp. zn. 1727/2017/SÚ/Kr, č. j. 84827/2017. Tímto prvostupňovým rozhodnutím stavební úřad zamítnul žalobcovu žádost o dodatečné povolení stavby opěrné zdi na pozemku p. č. ■■■ v k. ú. ■■■ ve ■■■. zóně odstupňované ochrany přírody CHKO Jizerské hory (dále jen „stavba“). Stavební úřad žádost zamítl postupem ve smyslu § 149 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, z důvodu vydání negativního závazného stanoviska Agenturou ochrany přírody a krajiny České republiky, oddělení Správy CHKO Jizerské hory (dále jen „AOPK“) ze dne 21. 8. 2017, č. j. SR/0944/LI/2016-5 (dále jen „závazné stanovisko“).

II. Žaloba

2. Žalobce napadl výrok rozhodnutí žalovaného, které považuje za nesprávné a nezákonné, případně nicotné. Podle žalobce nesplňuje rozhodnutí žalovaného náležitosti dané správním řádem. Žalovaný nenaplnil povinnosti stanovené § 68 správního řádu, neboť napadené rozhodnutí v podstatě nemá odůvodnění, které by obsahovalo důvody výroku, úvahy žalovaného a informace, jak se žalovaný vypořádal s odvoláním žalobce. Odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje jediné podklady pro vyjádření žalovaného, kdy žalovaný doslovně cituje stanovisko Ministerstva životního prostředí (dále jen „ministerstvo“) ze dne 9. 1. 2018, sp. zn. 58.4/541/17, č. j. MZP/2018/540/2 (dále jen „závazné stanovisko ministerstva“). Žalovaný ve svém rozhodnutí několikrát upozorňuje, že ministerstvo je jeho nadřízeným orgánem a patrně tak nehodlal rozhodovat v rozporu s jeho stanoviskem.
3. Odkazem na jiné rozhodnutí a názor nadřízeného orgánu podle žalobce nelze nahradit odůvodnění rozhodnutí, i vzhledem k tomu, že závazné stanovisko ministerstva není dostatečně obsáhlé a nesplňuje náležitosti správního řádu. Žalovaný v odůvodnění neuvedl, zda s názorem ministerstva souhlasí, či zda pouze rozhoduje s ohledem na jeho vrchnostenské postavení. Žalovaný výslovně uvedl, že mu nepřísluší vypořádat se s odvolacími námitkami, a v rozhodnutí pouze citoval ministerstvo. S tímto postupem žalobce nesouhlasil, neboť ministerstvo není oprávněno o odvolání rozhodnout. Ministerstvo se mělo jako specializovaný odborně znalý orgán vyjádřit pouze k námitkám žalobce směřujícím proti závaznému stanovisku. Závazné stanovisko je pouze podkladovým aktem, proto může podstatně ovlivnit rozhodnutí správního orgánu, nikoli jej učinit namísto něj.
4. Závazné stanovisko ministerstva podle žalobce obsahuje vady způsobující jeho neplatnost. Žalobce odkázal na § 149 odst. 2 správního řádu (*pozn. soudu* ve znění od 1. 1. 2018), které upravuje náležitosti závazného stanoviska. Závazné stanovisko ministerstva neobsahuje ustanovení zákona, které zmocňuje k jeho vydání, nebyly uvedeny ani další ustanovení právních předpisů, na kterých je obsah závazné části založen. Ministerstvo uvedlo, že je oprávněno k vydání stanoviska „dle ust. § 79 odst.

3 písm. r) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon), podle ust. § 149 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.“ Ustanovení § 79 odst. 3 písm. r) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, stanoví, kdy je ministerstvo odvolacím orgánem, avšak v tomto případě mělo být vydáno potvrzení, nebo změna závazného stanoviska, ale nejednalo se o odvolací řízení. Použité ustanovení,

které opravňuje vydat odlišný správní akt, dokládá postoj žalovaného i ministerstva, kteří měli za to, že nadřízeným orgánem žalovaného je ministerstvo a rozhoduje o odvolání. V případě § 149 odst. 4 správního řádu (pozn. soudu ve znění od 1. 1. 2018) se opět nejedná o zmocňovací ustanovení.

5. Ministerstvo dále v závazné části stanoviska uvedlo § 44 odst. 1 a § 12 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny. Tato ustanovení však hovoří pouze o situacích, kdy je nutné vydat závazné stanovisko, nebylo však možné na jejich základě popřít odvolací námitky, ani na jejich základě založit právní úvahu. Z důvodu rozporu se zákonem je závazné stanovisko ministerstva neplatné, případně nicotné a nemůže být podkladem rozhodnutí správního orgánu.
6. Žalobce upozornil v kontextu nedostatečně odůvodněného napadeného rozhodnutí i nedostatků závazného stanoviska ministerstva na to, že námitky v odvolání se týkaly 6 bodů. Ministerstvo se vyjádřilo pouze k části bodů a odůvodnění následně převzal žalovaný bez toho, aby se odvoláním zabýval a vypořádal chybějící body 3, 4 a 5 odvolání. Napadené rozhodnutí tedy není kompletní a jeho vady v důsledku nepřezkoumatelnosti zakládají jeho nicotnost.
7. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení ve výši, jež bude soudem stanovena.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že nesouhlasné závazné stanovisko bylo přezkoumáno nadřízeným orgánem (ministerstvem), který je potvrdil. Důvody byly formou citace uvedeny v napadeném rozhodnutí. Žalovaný tak zabezpečil vypořádání odvolacích námitek věcně a odborně příslušným správním orgánem. V odůvodnění napadeného rozhodnutí je výslovně odkázáno na vypořádání námitek v závazném stanovisku nadřízeného orgánu, a proto odůvodnění rozhodnutí splňuje zákonné požadavky. Žalovaný podotknul, že žádosti nebylo z důvodu nesouhlasného závazného stanoviska možné vyhovět, zákonná úprava jiný postup neumožňuje. Žalobce se do dané situace dostal svým protiprávním chováním, kdy si pro svůj stavební záměr neobstaral příslušné veřejnoprávní povolení, pro nějž je v ■■■ zóně CHKO závazným podkladem souhlas orgánu ochrany přírody a krajiny. Důkazní břemeno k dodatečnému povolení stavby je pak věcí „černého stavebníka“, ne stavebního úřadu. V daném případě stavebník (žalobce) neunesl důkazní břemeno z hlediska souladu stavby s veřejným zájmem chráněným zvláštním zákonem.
9. Žalovaný se neztotožnil s námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Žalovaný v rozhodnutí uvedl, proč nebylo možné žádosti o dodatečné povolení stavby vyhovět. Postup stavebního úřadu byl v souladu s § 149 odst. 3 správního

řádu, když bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět. Žalovaný vzhledem k odvolacím námitkám, které směřovaly proti nesouhlasnému závaznému stanovisku, postupoval v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu a vyžádal si přezkoumání závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Ministerstvo se jako nadřízený orgán ztotožnilo s obsahem závazného stanoviska, což obsáhle odůvodnilo a vypořádalo odvolací námitky. Žalovaný postupoval následně v souladu se zákonnou úpravou a ustálenou judikaturou, když do odůvodnění napadeného rozhodnutí plně převzal vypořádání odvolacích námitek nadřízeným dotčeným orgánem. S obsahem vypořádání námitek se žalovaný ztotožnil a jakékoliv tvrzení žalobce o opaku ve světle tohoto odůvodnění neobstojí.

10. Žalovaný odmítl námitku o nedostatečném naplnění zákonných požadavků na obsah závazného stanoviska, resp. jeho výrokovou část. K námitce nevypořádání části odvolacích námitek žalovaný uvedl, že ministerstvo se k námitkám č. 3 – 5 souhrnně vyjádřilo na str. 5 svého závazného stanoviska, a žalovaný toto vyjádření převzal do svého rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je tedy kompletní, má zákonem stanovené vypovídající skutečnosti, což je činí přezkoumatelným.
11. Žalovaný v závěru navrhl, aby soud z výše uvedených důvodů žalobu zamítl.

IV. Zjištění ze správního spisu

12. Ze správního spisu vyplynulo, že stavební úřad při výkonu stavebního dozoru zjistil, že žalobce provádí u hotelu „[REDACTED]“ stavbu opěrné zdi bez stavebního povolení, a proto zahájil řízení podle § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), o nařízení odstranění stavby. Žádost o dodatečné povolení stavby byla žalobcem s částí podkladů podána dne 24. 4. 2017. Žalobce byl následně vyzván, aby k žádosti doplnil potřebné údaje a poklady, a řízení bylo přerušeno.
13. Dne 4. 9. 2017 obdržel stavební úřad ke stavebnímu záměru nesouhlasné závazné stanovisko AOPK ze dne 21. 8. 2017, č. j. SR/0944/LI/2016-5. Podle AOPK není stavební záměr v souladu se zásadami plánu péče o CHKO Jizerské hory 2011 - 2020, který je podle § 38 odst. 1 zákona ochrany přírody a krajiny odborným a koncepčním dokumentem ochrany přírody a krajiny na území CHKO Jizerské hory, dále není v souladu se zásadami ochrany krajinného rázu ve smyslu § 12 zákona, rozpracovanými v odborném dokumentu Preventivní hodnocení krajinného rázu CHKO Jizerské hory, a není v souladu s platným územním plánem obce Janov nad Nisou, který AOPK odsouhlasila. Záměr zároveň vytváří „modelový případ“ zcela nevhodného znehodnocování stávajícího charakteru venkovského sídla a jednotně působícího interiéru sídla pro jiné vlastníky pozemků v širším okolí. AOPK posoudila předložený návrh jako částečně v rozporu s platným územním plánem obce Janov nad Nisou (opěrná gabionová zeď realizována v ploše nezastavitelné s funkčním využitím – zemědělský půdní fond - louky, pastviny), a v rozporu se zákonem z hlediska zájmů ochrany přírody a krajiny a konstatovala, že dodatečným povolením stavebního záměru dle předložených podkladů by došlo k narušení předmětu ochrany na území CHKO Jizerské hory (vzhled oblasti s typickými krajinnými znaky a harmonická krajiny s

dochovanými památkami historického osídlení) a k narušení krajinného rázu dotčeného místa ve smyslu ustanovení § 12 zákona o ochraně přírody a přírody.

14. Vzhledem k negativnímu závaznému stanovisku neprováděl stavební úřad další dokazování a rozhodnutím ze dne 2. 10. 2017 žalobcovu žádost o dodatečné povolení stavby opěrné zdi podle § 149 odst. 3 správního řádu zamítl.
15. Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, které směřovalo do všech výroků, a proti obsahu závazného stanoviska AOPK. Podle žalobce bylo závazné stanovisko vyhotoveno s úmyslem neudělit souhlas, jeho závěry jsou nelogické, odporují právní úpravě, citace z použitých dokumentů jsou zavádějící, vytržené z kontextu. Žalobce nesouhlasil se závěry uvedenými v bodu 1 (gabionová zeď je nevhodný zásah do přirozené modelace terénu, zároveň je technickým zařízením, velkou terénní úpravu, kterou byly změněny půdní horizonty), bodu 2 (nesprávný výklad dokumentu preventivního hodnocení, účelové citace neúplných pasáží, či závěry, které nekorespondovaly s celkovým kontextem zásad pro konkrétní oblast a podoblast) a bodu 6 (nesprávné vyhodnocení pozemků p. č. 1275/4 a 1275/7 jako plochy občanského vybavení a služby a zemědělský půdní fond – louky, pastviny) stanoviska. K bodům 3 (záměr nesnižuje ekologickou stabilitu územního systému), 4 (záměr nezasahuje do významného krajinného prvku) a 5 (záměr nezasahuje do cenného biotopu chráněných rostlin ani živočichů) závazného stanoviska žalobce uvedl, že závěry neodůvodňují zamítavé stanovisko, protože je z nich zřejmé, že žalobce svým záměrem uvedené zájmy neohrožuje, proto žalobce nepožaduje jejich přezkum. Žalobce se rovněž domníval, že AOPK nerespektovala základní zásady správního řízení, a podotkl, že z obhlídky okolní krajiny lze zjistit použití ochrany proti sesuvům prostřednictvím gabionové zdi jako standartní a časté, zachovávající přírodní a krajinné hodnoty území.
16. Žalovaný v odvolacím řízení požádal ve smyslu § 149 odst. 4 správního řádu ministerstvo jako nadřízený orgán dotčeného orgánu, který vydal závazné stanovisko, o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska AOPK ze dne 21. 8. 2017. Ministerstvo nesouhlasné závazné stanovisko potvrdilo závazným stanoviskem ze dne 9. 1. 2018, č. j. MZP/2018/540/2, podle § 149 odst. 4 správního řádu. K odvolacím bodům bodů 3 – 5 ministerstvo uvedlo, že záměr chráněné zájmy neohrožuje, a proto nebyl požadován jejich přezkum. Následně vypořádalo odvolací body 1, 2 a 6, plně se ztotožnilo se závěry AOPK, které označilo věcně správné a v souladu s právní úpravou.
17. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 8. 3. 2018 žalovaný odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Podle žalovaného ze závazného stanoviska ministerstva vyplývá, že shledalo napadené závazné stanovisko AOPK v souladu s právními předpisy a věcně správné. Žalovaný následně citoval z rozsáhlého odůvodnění závazného stanoviska ministerstva. Konstatoval, že podle závazného stanoviska AOPK realizovaná opěrná gabionová zeď nerespektuje principy úpravy okolí tradičních obytných staveb osazených ve svazích a je za hranicí kompromisu z hlediska charakteru úpravy okolí zástavby. Toto nesouhlasné závazné stanovisko bylo zákonnou překážkou bránící vyhovění žádosti a stavební úřad musel žádost o dodatečné povolení stavby zamítnout bez dalšího dokazování. Vzhledem k tomu, že ministerstvo potvrdilo negativní závazné

stanovisko AOPK, a obsah závazného stanoviska ministerstva je pro odvolací orgán závazný, nebylo možné žádosti vyhovět podle § 149 odst. 3 správního řádu. Žalovaný tedy nezjistil pochybení, pro která by musel napadené rozhodnutí zrušit, a jako nedůvodné odvolání zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. V závěru žalovaný konstatoval, že se k odvolacím námitkám žalobce směřujícímu proti závaznému stanovisku na úseku ochrany přírody a krajiny nebude vyjadřovat, neboť se jimi podrobně zabývalo ministerstvo jako nadřízený orgán dotčeného orgánu, a že stavebnímu úřadu ani žalovanému vypořádání tohoto druhu odvolacích námitek nepřísluší.

V. Posouzení věci krajským soudem

18. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející soud přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., v duchu dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví ovládáno, s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
19. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozhodnutím stavebního úřadu, jimiž byla zamítnuta žalobcova žádost o vydání dodatečného povolení stavby opěrné zdi na pozemku p. č. 1275/4 v k. ú. Janov nad Nisou, v III. zóně odstupňované ochrany CHKO Jizerské hory, s odkazem na § 149 odst. 3 správního řádu. Důvodem bylo posouzení stavebního záměru jako nepřijatelného dotčenými orgány na úseku ochrany přírody a krajiny.
20. V řízení o dodatečném povolení stavby musí stavebník v souladu s § 129 odst. 2 písm. c) stavebního zákona, ve znění do 31. 12. 2017 [v souladu s přechodnými ustanoveními části první, čl. II, bod 10 zákona č. 225/2017 Sb., kterým se mění zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, protože řízení o dodatečném povolení stavby bylo zahájeno dne 24. 4. 2017, tedy před účinností uvedeného zákona], prokázat, že stavba uvedená v odst. 1 písm. b), tj. prováděná či provedená bez příslušného rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu stavebního úřadu vyžadovaného stavebním zákonem nebo v rozporu s ním, není mj. v rozporu s veřejným zájmem chráněným zvláštním zákonem.
21. Ochrana veřejných zájmů na tom kterém úseku státní správy je v řízení o dodatečném povolení stavby (stejně jako např. v územním či stavebním řízení) zajištěna prostřednictvím stanovisek dotčených orgánů a jejich požadavků ve smyslu § 4 odst. 2 stavebního zákona. Závazná stanoviska dotčených orgánů jsou pro stavební úřad závazným podkladem. Z § 129 odst. 2 písm. b), § 129 odst. 3 stavebního řádu ve spojení s § 149 odst. 3 správního řádu, ve znění účinném do 31. 12. 2017 [v souladu s přechodnými ustanoveními části třicáté čtvrté, čl. XLII, bod 1 zákona č. 225/2017 Sb., z důvodu zahájení řízení o dodatečném povolení stavby před účinností tohoto zákona], vyplývá, že negativní závazné stanovisko ke stavebnímu záměru, o jehož dodatečné povolení jde, vede bez provádění dalšího dokazování k vydání rozhodnutí, kterým se žádost zamítne. Podle § 149 odst. 3

správního řádu totiž platí, že pokud bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.

22. Veřejné zájmy na ochraně přírody a krajiny prosazují a chrání orgány přírody a krajiny. Ty podle § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny vydávají závazná stanoviska mimo jiné pro územní a stavební řízení na území chráněné krajinné oblasti, a tedy s ohledem na povinnost stavebníka dle § 129 odst. 3 stavebního zákona doložit podklady ve stejném rozsahu i pro řízení o dodatečném povolení stavby.
23. Žalobce se výslovně dovolával § 149 odst. 2 správního řádu, a to v jeho znění po novelizaci provedené zákonem č. 225/2017 Sb. od 1. 1. 2018. K tomu soud uvádí, že novelizované znění § 149 odst. 2 správního řádu nebylo možné na projednávaný případ aplikovat s ohledem na okamžik zahájení řízení (viz shora citovaná přechodná ustanovení zákona č. 225/2017 Sb.). Ovšem i před novelizací § 149 odst. 2 správního řádu byly na obsah závazného stanoviska kladeny vysoké nároky. Pro jeho obsah, formu a náležitosti se podle § 154 správního řádu přiměřeně užití § 67 a § 68 správního řádu upravující náležitosti rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2011, č. j. 9 As 21/2009-150, publ. ve Sb. NSS 2381/2011, rozsudky Nejvyššího správního soudu dostupné na www.nssoud.cz). Směřují-li odvolací námitky do závěrů závazného stanoviska, postupuje odvolací orgán podle § 149 odst. 4 správního řádu a u nadřízeného dotčeného orgánu si vyžádá změnu nebo potvrzení závazného stanoviska. Odvolací správní orgán musí ověřit, zda nadřízený dotčený orgán dostatečně reagoval na odvolací námitky, chybějící odborné úvahy totiž nemůže sám nahradit. Nepřezkoumatelnost závazného stanoviska má zpravidla za následek nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí, pro které bylo stanovisko závazným podkladem (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, č. j. 5 A 241/2011-69, publ. ve Sb. NSS 3018/2014). Tato obecná východiska považoval soud za potřebné shrnout, neboť podstatou žalobních námitek jsou procesní výhrady týkající se rozhodnutí žalovaného a obsahu závazného stanoviska nadřízeného dotčeného orgánu, v daném případě Ministerstva životního prostředí.
24. Soud předně neshledal žádné důvody, které by dle správního řádu či stabilní judikatury správních soudů mohly způsobit nicotnost rozhodnutí. Rozhodnutí žalovaného není ani nepřezkoumatelné z důvodu absence vlastních úvah o odvolacích námitkách, které žalobce směřoval vůči obsahu závazného stanoviska AOPK. Zásadně nelze přisvědčit názoru žalobce, že stanovisko ministerstva bylo pro žalovaného pouhým podkladem, přičemž žalovaný měl sám vypořádat odvolací námitky žalobce ke stanovisku AOPK, nikoli pouze převzít názory ministerstva. Naopak platí, že závěry a obsahem závazného stanoviska ministerstva jako nadřízeného dotčeného orgánu na úseku ochrany přírody a krajiny byl žalovaný vázán. O odvolacích námitkách, kterými žalobce výslovně reagoval na jednotlivé dílčí závěry AOPK, nebyl žalovaný oprávněn učinit si vlastní úsudek, neboť k tomu není odborně způsobilý. Žalovaný při vypořádání odvolacích námitek postupoval v souladu s § 149 odst. 4 správního řádu a pro účely odvolacího řízení si vyžádal závazné stanovisko ministerstva, které je dle § 79 odst. 3 písm. r) zákona o ochraně přírody a krajiny odvolacím orgánem AOPK, tj. nadřízeným orgánem i

pro účely vydání závazného stanoviska v odvolacím řízení ve smyslu § 149 odst. 4 správního řádu. Nebylo povinností žalovaného uvádět, zda se závěry ministerstva souhlasí či nikoli. Soud znovu zdůrazňuje, že k posouzení obsahu závazného stanoviska ministerstva žalovaný nebyl oprávněn, jde totiž o závazný podklad. Žalovaný měl pouze zvážit, zda závazné stanovisko ministerstva řádně reagovalo na uplatněné odvolací námitky (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, č. j. 5 A 241/2013-69, publ. ve Sb. NSS 3018/2014). Tomuto požadavku žalovaný dostál, z odůvodnění jeho rozhodnutí je zjevné, že závěry závazného stanoviska ministerstva považoval za dostatečné, převzal je proto do odůvodnění svého rozhodnutí. A vycházel z toho, že závazné stanovisko ministerstva potvrdilo závěry závazného stanoviska AOPK, a tudíž nesouhlasné stanovisko orgánů ochrany přírody a krajiny brání vyhovět žalobcově žádosti o dodatečné povolení stavby. V souladu s § 68 odst. 3 správního řádu tedy z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, z čeho žalovaný vycházel při vydání rozhodnutí, jak se k obsahu závazného stanoviska ministerstva stavěl a že s ohledem na § 149 odst. 3 správního řádu dospěl k závěru, že žalobcově žádosti o dodatečné povolení stavby nebylo možné vyhovět.

25. Jak již soud vysvětlil shora, i před novelizací § 149 odst. 2 správního řádu byly na obsah závazných stanovisek dotčených orgánů kladeny značné nároky (viz bod 23. rozsudku),

což se nepochybně odrazilo právě v novelizaci citovaného ustanovení (srov. důvodová zpráva k části třicáté čtvrté zákona č. 225/2017 Sb.). Tyto požadované obsahové náležitosti dle názoru soudu závazné stanovisko ministerstva splňuje. Z jeho závazné části, která obsahuje závazné řešení posuzované otázky, vyplývá, podle jakých zákonných ustanovení ministerstvo postupovalo. Ministerstvo uvedlo jednak ustanovení § 149 odst. 4 správního řádu, z něhož vyplývá, že jde o potvrzení závazného stanoviska v rámci odvolacího řízení nadřízeným dotčeným orgánem, jednak správně odkázalo na § 79 odst. 3 písm. r) zákona o ochraně přírody a krajiny, kterým je stanoveno jeho postavení jako nadřízeného orgánu AOPK, a to nejen pro rozhodování o odvolání, ale obecně pro účely odvolacího řízení, jde-li o potvrzení či změnu závazného stanoviska AOPK. Z odkazu na toto ustanovení nelze v žádném případě dovodit, že by žalovaný či ministerstvo měli za to, že o odvolání rozhoduje ministerstvo namísto žalovaného. Ministerstvo se v závazné části svého stanoviska odvolalo dále na § 12 odst. 2 a § 44 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, čímž dostatečně vyjádřilo, že závazné stanovisko AOPK posoudilo z hlediska správnosti a zákonnosti závěrů o zásahu povolovaného stavebního záměru do krajinného rázu a z hlediska vlivu stavební činnosti na území chráněné krajinné oblasti. Odkaz na tato ustanovení přitom soud nepovažuje za rozdíl od žalobce za nepřijatelný. Žalobcovy konkrétní výhrady vůči stanovisku AOPK se totiž dotýkaly jednak posouzení souladu stavby se zásadami plánu péče o CHKO Jizerské hory jako odborného a koncepčního dokumentu ochrany přírody a krajiny na území CHKO, dále souladu se zásadami ochrany krajinného rázu a rovněž souladu se zásadami pro uchování přírodních a krajinných hodnot daného území, jak byly vyjádřeny v platném územním plánu. Žalobce pak soudu nekonkretizoval, jaké dílčí výhrady vůči skutkovým či právním závěrům závazných stanovisek má za nedostatečně zodpovězené či nesprávné.

26. Spatřuje-li žalobce neúplnost závazného stanoviska ministerstva, a proto i nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného, v tom, že se ministerstvo nevypořádalo s odvolacími námitkami pod body 3, 4 a 5, zcela pominul, že v odvolání k těmto bodům uvedl, že závěry AOPK uvedené právě pod těmito body neodůvodňují nesouhlasné stanovisko AOPK a žalobce se proto těmito důvody v odvolání nezabývá a nepožaduje jejich přezkum. Rozhodnutí žalovaného tak není nepřezkoumatelné, natož nicotné z důvodu, že se ministerstvo v závazném stanovisku nevypořádalo s odvolacími námitkami pod body 3, 4 a 5.

VI. Závěr a náklady řízení

27. Soud tedy na základě shora uvedené argumentace dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná, a podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítnul.
28. Ve věci soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, za presumovaného souhlasu žalobce i žalovaného.
29. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
30. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, ten náhradu nákladů řízení nepožadoval, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 5. prosinec 2018

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu